

at se den betydelige Forskel paa Prisniveauet den Gang og nu. Bare han altid vilde drage Konsekvenserne heraf i andre Retninger. For øvrigt føler jeg mig ikke særlig ramt. I en Pjece — undskyld jeg nævner den, det er ikke min Mening, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti straks skal fare hjem og læse den — i en Pjece af 1915: „Forsikring og Forsørgelse“, hvor dette Forslag blev behandlet ret grundigt, gjorde jeg de samme Betragtninger gældende uden at være saa forudseende at kunne ane noget om det Prisniveau, der senere er kommet. Det har derfor hverken været min Mening at gøre det ærede 10de Medlem for 6te Kreds (Thomas Larsen) Uret eller at give det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Kragh) Lejlighed til at gøre mig Uret.

Til dette ærede Medlem vil jeg endnu kun sige med Hensyn til Socialdemokratiets Stilling, at jeg har lært, at Politik er det opnaaeliges Kunst — tidt har det ganske vist for mit Vedkommende været det uopnaaeliges Kunst —, og det er Grunden til, at jeg ikke tog Afstand fra den radikale Regerings Forslag i Fjor, selv om jeg ikke i og for sig var glad for det. Thi Forholdet er det, at det ogsaa efter min Mening var ensbetydende med et stort Fremskridt fra den hittidige Ordning, ligesom det foreliggende Forslag betyder et stort Fremskridt fra den Ordning, vi har nu, hvorfor jeg ogsaa nu gaar med til dette. Noget helt andet er, at i et nyt Forsørgelsessystem mener jeg ikke, at noget af disse Forslag naar det rette; derfor har jeg selv taget Afstand og stillet andre Forslag. Om de hører under det opnaaeliges Kunst, faar Fremtiden vise.

Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) blev helt forskrækket ved Tanken om en eventuel Fordring fra min Side om, at han skulde læse alle mine Skrifter igennem. Det kunde aldrig falde mig ind at stille et saadant Krav, det har jeg jo ikke nogen som helst Ret til, og jeg tilføjer, at jeg har heller aldrig ventet, at det ærede Medlem vilde gøre det. Thi dette ærede Medlem har det paa samme Maade som Nietzsche, at det er meget længe siden, han oplevede Grundene til sine Meninger. Jeg tror derfor ikke, det kunde nytte det mindste: selv om jeg øste mine 14—15 Skrifter ud over ham, er det saa længe siden, han dannede sig sine Meninger, at de nye Grunde, der er kommet, neppe vilde paavirke ham. Jeg har altsaa ingen Ønsker i saa Henseende, det ærede Medlem kan roligt lade være at læse mine Skrifter, eftersom jeg er

overbevist om, at han alligevel ikke vilde tage Hensyn til dem.

Det ærede Medlem ankede over, at jeg havde gjort gældende, at vi var betænkelige ved at gaa ind paa yderligere Forsikringspræmier af Hensyn til, at den almindelige Befolkning i Forvejen havde saa mange Kontingenter og Bidrag at betale. Han opfattede det paa den Maade, at jeg talte paa de socialdemokratiske Vælgere's Vegne, og bad om, at de maatte blive fri for flere Kontingenter. Jeg talte ikke for noget Parti, men kun for den almindelige Befolkning, navnlig for de ganske unge Mennesker, som naar de skalsikre sig, er nødte til at melde sig ind i Fagforeninger og Arbejdsløsheds-kasser, ligesom Forældrene er nødte til at forsikre dem mod Konfirmationsudgifter o. s. v., og jeg kan ikke anerkende, at det er mere nærliggende for dem at forsikre sig imod Invaliditet end at sikre sig i Fagforeninger eller Arbejdsløsheds-kasser. Derfor ved jeg ikke, hvad det ærede Medlem sigtede til. Mig bekendt opkræver Socialdemokratiet ikke andre Bidrag end af og til til en Valgfond, og som Forholdene viser, kan det ogsaa være i høj Grad nødvendigt.

Det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (Vejstrup) siger, og det er naturligvis rigtigt, at i al Almindelighed er Folk ængstelige for at blive henvist til Fattigloven. Alligevel er jeg noget tilbøjelig til at holde med den højtærede Indenrigsminister. Naar man nemlig nu en Gang har faaet visse sociale Bestemmelser ind i Fattigloven og bygget videre paa det Grundlag, og der slet ikke er knyttet nogen som helst Virkninger til Modtagelsen af denne Hjælp, saa vilde det være noget urimeligt, om den Omstændighed, at Bestemmelsen findes i Lov Nr. 67 af 9. April 1891, skulde bevirke, at det ærede Medlem eller Dele af Pressen giver Folk den Opfattelse, at den Hjælp kan man ikke være bekendt at tage imod, blot fordi Bestemmelsen findes i den nævnte Lov. Derfor vil jeg sige, at naar vi alle er enige om, at det er en god Bestemmelse, der findes i Fattigloven, og den er undtagen fra de Regler, som gælder for Fattigvæsenets Understøttelse, burde vi hellere gaa den modsatte Vej og arbejde paa, at denne Bestemmelse blev brugt i saa vid Udstrækning som muligt, end at forskrække Befolkningen fra at bruge den og derigennem spare Kommunerne for at yde saadan Hjælp. I øvrigt ved det ærede Medlem jo godt, at jeg vil arbejde videre paa at faa hele det nugældende System med Fattigvæsen væk; men saa længe vi har det, synes jeg, vi skulde op-